freds med, at den højtærede Justitsminister erklærer, at han hurtigst muligt vil søge en Lovordning, men det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ret i, at Strafferetsplejens Gennemførelse jo vil tage lang Tid, og jeg tror ikke, at den højtærede Justitsminister, indtil den er gennemført, kan gennemføre den Praksis, som han nu har gennemført, i alle de Tilfælde, som maatte melde sig, og det var derfor meget ønskeligt, om den højtærede Justitsministers Udtalelser var saaledes at forstaa, at han vilde benytte den Anvisning, som Professor Bentzon har givet, eller en anden til at søge en hurtig Ordning, hvorved saadanne Sager kan komme ind under Domstolenes Afgørelse i Stedet for administrativ Afgørelse.

Den højtærede Justitsminister indledte sine Bemærkninger om sin Redegørelse med nogle Ord til mig om, at jeg havde fæstet for megen Lid til (Afbrydelse af *Justitsministeren*) — jeg noterede Udtrykket: at jeg havde fæstet for megen Lid til, hvad der sagdes i uvenlige Kredse, som befinder sig i min Nærhed. Det sigtede til en Bemærkning, jeg havde sagt om, at uvenlige Kredse siger om Ministeren, at nu vil han ikke blot slippe Folk ud af Fængsel, før deres Straffetid er afsluttet, men ogsaa holde dem tilbage efter Straffetidens Afslutning. Hvorfor Ministeren bruger den Udtalelse... (*Justitsministeren* [Steincke]: Jeg har ikke brugt den). Hvis Rigsdagstidenden viser, at den ikke er brugt, saa er det mig, som har hørt fejl, hvis den findes der, er det den højtærede Minister, som har brugt den uden at lægge den Betydning deri, som kunde lægges deri, men han talte i alt Fald om de uvenlige Kredes, som befandt sig i min Nærhed. Jeg ved heller ikke, hvad den højtærede Minister sigter til her; det vilde være saare ubehagelige og vanskelige Forhold, der vilde frembyde sig for den højtærede Minister baade parlamentarisk og politisk, hvis der virkelig i min Nærhed befandt sig uvenlige Kredse overfor ham. Nej, den højtærede Justitsminister tager fejl, ogsaa hvis han vil opfatte mine Udtalelser som dikteret af Uvenlighed overfor ham eller hans Politik eller saadant. Det højeste, som den højtærede Minister kan lægge deri, er, at der er visse Sider af hans Optræden, som har været Genstand for Kritik, og som nødvendigvis maatte blive Genstand for Kritik. Vi er her i Almindelighed enige om — selv om vi ikke altid overholder det —, at det gælder Sagen og ikke Personen, men ingen har beskæftiget sig mere med Justitsministerens Person end den højtærede Justitsminister selv (*Justitsministeren* [Steincke]: Det kan da ikke gøre noget). Undertiden kan det gøre noget, undertiden kan det ogsaa gøre den højtærede Justitsminister noget, og det tror jeg, det har gjort. Jeg tror derfor, at hvis de venlige Kredse, som befinder sig i Justitsministerens Nærhed, vilde virke noget beroligende og modererende paa ham i denne Henseende, vilde det være til Gavn for hele Kredsen, modererende ikke med Hensyn til hans Anskuelser, men modererende med Hensyn til hans Selvbeskuelse. Han er noget tilbøjelig til ligesom visse Indere at beskue sin egen Navle fra Morgen til Aften, og det skal efter Beskrivelse virke hypnotiserende. Den højtærede Justitsminister talte igen i Dag om sit Besøg i Fængslerne, og han har flere Gange fremstillet disse Besøg, som om der derved var dannet en Epoke i Justitsministeriets Historie, som om ingen Justitsminister før ham havde besøgt Fægslerne. Jeg ved naturligvis ikke, hvad alle Justitsministre har gjort, jeg ved ikke, hvad den foregaaende eller en tidligere Justitsminister har gjort, men jeg ved da i alt Fald, at en æret Kollega, der var Chef for det Ministerium, hvori jeg havde den Ære at sidde, og som den Gang var Justitsminister, besøgte Fængslerne, besøgte alle de Steder, hvor Fanger var, for at sætte sig ind i deres Kaar. Epoken, hvis der er nogen ny Epoke i Justitsministeriets Historie, er den Maade, hvorpaa den højtærede Minister har beskæftiget sig med disse Besøg i Fængslerne. Tidligere Ministre har maaske ikke omtalt dem saa meget, ja, maaske slet ikke, men den højtærede Minister har gjort disse Besøg til Genstand for en feuilletonistisk Behandling, som efter min Mening ingenlunde har været klædelig, ja, maaske i Grunden utilstedelig, for den højtærede Minister er jo dog Fangernes Værner; og den, som soner en Straf i Fængselet, skal ikke af Justitsministeren udleveres til Offentligheden med Fortælling om alle hans Kaar, Opfriskning af, hvad der er foregaaet, og Meddelelse om hans Tilstand derinde. Jeg tror ikke, den højtærede Justitsminister har gjort sig selv, Ministeriet eller Fængselsvæsenet, endsige Fangerne, nogen Tjeneste ved at gøre sig selv til Centrum i saa høj Grad, som han gjorde det, da han skildrede sine Besøg i Fængslerne. Nu maa den højtærede Minister ikke opfatte disse Ord som Udtryk for nogen Art af Uvenlighed. Jeg anerkender den højtærede Ministers Intelligens, jeg anerkender hans Erfaring, Dygtighed og ogsaa hans Karakter, men der er altsaa